

Гладътъ и опасността отъ врагове главно сж ръководили живота на пещернитѣ хора. Ако днесъ, да кажемъ, щастието имъ се усмихне и хванатъ или убиятъ дивечъ, тѣ ще ядатъ до пресищане, а утре могатъ да гладуватъ. Представете си, че настѣпятъ продължителнитѣ зими. Почватъ да бѣснѣятъ снѣжни бури. Извънъ пещерата е напластенъ дълбокъ снѣгъ. Кой ловецъ би напустналъ пещерата и да трѣгне за ловъ, още повече като чува гласа на изгладнѣлитѣ вълци и хиени? Но гласътъ на гладния стомахъ е неумолимъ. Тогава? На този въпросъ отговоръ ни даватъ находкитѣ отъ „Малката пещера“. Ние виждаме на дадената фотография между коститѣ на животни, изаяждани отъ човѣка, и две детски челюсти. Тамъ се намѣриха сжщо разчупени детски кости. Такива се намѣриха и въ Бѣляковскитѣ пещери*) и въ други още наши пещери. Следва да се признае, че нѣкогашнитѣ хора не сж били чужди на единъ страненъ и, и по нашитѣ схващания, единъ крайно варварски и свирепъ навикъ, да прибѣгватъ и къмъ човѣшкото месо, само и само да задоволятъ глада си. Наистина, звѣрска е била природата на нѣкогашния човѣкъ.

Това, което ние намираме въ изследванитѣ наши пещери, е известно и отъ западно-европейскитѣ пещери. Ще рече, че нѣкога навикътъ да се яде човѣшко месо е навредъ разпространенъ. Има още друго едно нѣщо, което трѣбва да отбележимъ. Въ „Малката пещера“, както и въ пещерата „Голѣма лисица“ при с. Бѣляковецъ, въ пещерата „Телената дупка“ при с. Карлуково и пр., наредъ съ коститѣ на изяденитѣ животни, се срѣщатъ кости отъ деца, юноши и млади хора. Това изглежда не ще е случайно. Нека за малко време се пренесемъ между съвременнитѣ диваци, у които обичая да се яде човѣшко месо не е още изчезналъ. Тѣ ядатъ това месо не само когато трѣбва да задоволятъ глада

*) Село Бѣляковецъ е близу до гр. Търново.